

[Aksel Larsen.]

og vi dokumenterer, at sådanne aggressive hensigter eksisterer. Jeg har bragt en mængde beviser derfor, da jeg forleden fra denne talerstol bragte et citat af den tale, som Amerikas præsidentkandidat, general Eisenhower, har holdt. Herom sagde udenrigsministeren, at det er ikke passende at citere sådanne udtalelser. Nej, det kunne lige passe udenrigsministeren, om vi tav stille om den slags, men det agter vi ikke at gøre, og udenrigsministeren synes heller ikke, han har grund til at lade være med at komme med andre citater. Han kommer selv med citater fra andre taler af general Eisenhower, som går ud på, at han er skam så fredelig, så fredelig, at han dårligt kunne slå en myg ihjel. Det ændrer ikke ved den kendsgering, at han har holdt den tale, jeg her har bragt et uddrag af, og hvor han sagde, at USA aldrig ville give sig tilfreds, før mudderet fra det kommunistiske tidevand var vejet tilbage til Ruslands egne grænser, og at Amerika med alle midler ville støtte enhver i de folkedemokratiske lande, der vil lave sabotage, oprør o. s. v. Det har han sagt. At der så bliver en voldsom genlyd efter denne tale, at verden bliver opskræmt og at flertallet af de amerikanske vælgere, som absolut ikke vil krig, også bliver opskræmt, og at de folk, der har en vis indflydelse på Eisenhowers valgkampagne, så siger til ham: du må strø sand på og sige, at du mente ikke det, du sagde, du vil kun fred — det ændrer ikke at han har holdt den tale for ganske nylig, og at det er et udtryk for hans og statsledelsens mening i USA.

Endelig hvad angår skibe, ja, der forenes udenrigsministeren og „Politiken“ om at forplumre vandene, men udenrigsministeren gør det ved, at han pakker det hele ind i vat og bomuld, han gør det sværere at forstå, medens „Politiken“ i en leder i dag går til det, man fra denne talerstol kun kan betragte som det diametralt modsatte af sandheden. „Politiken“ siger i denne artikel, som jeg iøvrigt ikke skal komme nærmere ind på, men som jeg beder om til-ladelse til to korte citater fra:

„at der ikke findes et eneste eksempel på, at regeringen efter henstilling fra amerikanerne har hindret danske skibsværfter i at modtage ordrer“.

Videre skriver man, at hvad nytter det, at lande som Sovjetunionen forespørger, om

vi kan bygge dette eller hint skib for dem, — og så kommer citatet —

„og at vore skibsværfter svarer, når de så intet mere hører fra Sovjetlandet“.

„Politiken“s lederskribent hører formodentlig ikke til de evnesvage, han ved, hvad han skriver om. Han ved, at der foreligger sådanne forepørgsler. Det er altid det første, man gør, når man skal have et skib bygget, at man spørger, om værfterne kan påtage sig at bygge sådan og sådan. Hvis man så bliver enig, går man i nærmere forhandling om tilbudet, og til slut afgives ordren. Dette også sagt til oplysning for det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, som fabler noget om, at der ikke forelå konkrete ordrer. Der har endnu aldrig været afgivet konkrete ordrer på et skib til et skibsværft før de indledende forhandlinger, og før tilbud blev givet. „Politiken“s lederskribent ved, at værfterne ganske vist svarede, men de svarede nej, de ville ikke bygge de skibe. Det generede ikke „Politiken“s lederskribent. Han skrev senere i artiklen:

„Er det et led i en større taktik, at man spørger, får ja og så ikke foretager sig mere?“

Han ved, at man spurgte og fik nej.

Udenrigsministeren udtrykker sig ikke så plumt og ikke så klart, men siger en hel del om strategisk livsvigtige varer som tankskibe o. s. v., han siger dog intet om det, der er sagens kerne, nemlig at regeringen har tilstillet den danske industri oplysninger, henstillinger eller informationer, jeg ved ikke, hvad det kaldes, om ikke at kontrahere om salg af de og de varer til lande i Østeuropa. Det er på grundlag af dette, at skibsværfterne har sagt nej. Ministeren siger, at de har ingen ledige byggebeddinger. Ministeren tager fejl, der findes ledige byggebeddinger på skibsværfterne i Danmark; men det er ikke afgørende. Det er altid sådan, at værfterne søger at sikre sig noget at lave så langt ud i fremtiden som muligt, men skibsværfterne sagde nej til Sovjetunionen med den motivering, at man havde ingen ledige byggebeddinger før i 1957. Så spurgte Sovjetunionen: kan vi så få bygget efter 1957? Nej, det kunne man heller ikke.

For at få skabt lidt klarhed henstiller jeg, at udenrigsministeren foranlediger det eneste rigtige i denne sag, nemlig at man tilstiller rigsdagens medlemmer ordlyden af de henvendelser og henstillinger, eller